

AYŞE ERBULAK

Dedektif Kadınlar - 1

ÇOK ŞEKERLİ ÖLÜM

Eksik Parça Yayınları

Edebiyat/Polisiye

Dedektif Kadınlar - 1

Çok ekerli lüm

Aye Erbulak

Copyright © 2025, Eksik Parça Yayınları.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Dizi editörü: **Demet Çaltepe**

Son okuma: **Ayşegül Yazmacı**

Kapak ve sayfa Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. ti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Haziran 2025

ISBN: 978-625-5874-06-1

Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A..**

Gölbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Ayşe Erbulak,

Yazılı ve görsel medyada; *Günaydın*, *Güneş* ve *Sabah* gazeteleri, Kanal 6, Show TV ve Kanal D’de çalıştı.

Rol aldığı tiyatro grupları; İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları, Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu, Duru Tiyatro, Tiyatro Kedi, SfrPztf Tiyatro Skatval ve Stjørdal Tiyatroları (Norveç)

Kariyerinin doruğunda, Norveç’e göç ederek bambaşka bir iş dalında yüksek eğitim alarak bir kafe işletip ve Norveççe olarak 2 ayrı tiyatro grubunda Skatval ve Stjørdal tiyatrolarında 11 yıl boyunca sahneye çıktı...

12 yıl kaldığı Norveç’ten Türkiye’ye dönünce TRT’de 200 bölüm canlı yayında *Anne-Çocuk* programını sunup çeşitli dizilerde rol aldı

Kitapları;

Çok Şekerli Ölüm,

Limoni Ölüm,

Ödüüllü Ölüm,

Dokuz Oda Cinayetleri,

Anne Bak Kim Geldi,

Cinayet Sınıfı Başkanı,

Cinayet A.Ş.

Gönüllü Sürgün

Anne Bak Ölüm Geldi

Aile Cinayetleri

Yazarlığının yanı sıra Norveççe – Türkçe çeviri ve ülkemizi ziyaret eden birçok yabancı yazara moderatörlük yapmaktadır.

Trondheim Krimfestivali’nde ülkemizi ilk ve tek Türk yazar olarak temsil etmiştir.

Çeviri Kitapları;

Yakında Geliyorum

Seni Yarın Özleyeceğim

Gecenin İçinden

Kendinden Feminist Olarak Bahset

Hayatın Tüm Renkleri

Büyükanne Yağmurda Dans Etti

Bir Sürüngenin Anıları

Genç Olmak

Yetişkinler

Septoloji

Çeviri Oyunları;

Oyun

Benimle Konuşurken Yüzüme Bak

Bir sanat yuvası olan ERBULAK EVİ kurucusu ve yöneticisidir.

2017 -2018 Tiyatro Sezonunda *DAMADIM OLUR MUSUN?* adlı oyunda sergilediği Fikret Becerir rolü ile EKİN YAZIN DOSTLARI tarafından “EN İYİ KOMEDİ KADIN OYUNCU” ödülüne layık görülmüştür

CANIM OĞLUM DAĞHAN KÜLEGEÇ'E,
KOCAMAN ADAM WILLY BANG'A,
SEVGİLİ DOSTUM NALAN KARSAN'A
BANA YENİDEN YAZMA MOTİVASYONU
VEREN;
ASİYE - ADNAN ADEMİR'E
HER TÜRLÜ DESTEĞİ İLE YANIMDA OLAN;
DEMET ÇALTEPE'YE
MİNNETLE...

DEDEKTİF KADINLAR

Dedektif Kadınlar, “polisiye roman” dizisinin genel adıdır. “Medcezir Dedektiflik Bürosu’nun” iki sahibi Meral ve Zeynep her kitapta bir olayı çözerler.

Aşağıda, Meral ve Zeynep’in genel özellikleri belirtilmiştir.

Kim Kimdir?

MERAL: Kırklı yaşlarının başında. On yıl önce, doktor kocasıyla geçirdiği bir trafik kazası sonucunda kocası ölür, o ise tekerlekli iskemleye mahkûm olur. Yetişkin bir oğlu var. Bebek'te babasına ait giriş katı bir evde oturuyor, ama babasıyla dargın. Sokağa çıkamıyor. Kocasından kalan emekli maaşı ile son derece kıt kanaat yaşıyor. Çok sigara içiyor. Bilgisayar mühendisi. En büyük hobisi bilgisayar ve internet. Çok sıkı bir araştırmacı, internetten bulamayacağı hiçbir şey yok. Aynı zamanda çok iyi bir hacker, her türlü sisteme girebiliyor. Tüm gününü tekerlekli iskemlesinde bilgisayar başında geçiriyor. Olaylar karşısında yaptığı yorumlar çok komik. Herkes çok gülüyor ama o çok ciddi, hatta suratsız; millet gülsün diye yorum yapmıyor. Evde tv sürekli açık, bilgisayardayken aynı zamanda dizi film seyrediyor. Kazada ölen kocası doktor olduğundan tıpla da ilgileniyor. Bir yıldır yasal olarak Zeynep ile ortak oldukları dedektiflik bürosu için çalışıyor.

ZEYNEP: Meral ile aynı yaşlarda. Hiç evlenmemiş; arada sırada sevgilileri oluyor. Gözlük takıntısı var, sürekli çok şık gözlükler takıyor. Nişantaşı'nda kiralık bir evde oturuyor. Kirayı bazen kendisi bazen de ailesi ödüyor. Kırmızı bir jipi var. Boyu kısa olduğundan jip kullanmayı seviyor. Çok meraklı; sürekli insanlara soru sorup bunalıyor. Sigarayı bir bırakıyor, bir başlıyor. Her pazartesi diyetle başlıyor. Ailesi tekstilci, yurtdışındaki tekstil firmalarına fason iş yapıyorlar. İşi kız kardeşi yönetiyor. Babaları ölmüş. Kız kardeşi ve annesi Kemerburgaz'da bir sitede oturuyor. Güneşli'de orta büyüklükte bir atölyeleri var. Arada sırada o eve gidip kalıyor. Lisesiden sonra üniversiteyi kazanamayınca babası Londra'ya tekstil eğitimi için yollamış. Orada desen üzerine bir okula iki yıl gitmiş.

Dönünce aile şirketinde biraz çalıştıktan sonra sıkılıp bırakmış ve birçok işe girip çıkmış. Bir yıldır yasal olarak Meral ile dedektiflik bürosu için çalışıyor.

OKTAY: Tekstil firması sahibi

MEHMET: Oktay ile ortak tekstil firması sahibi

DEMET: Eski güzellik kraliçesi, Oktay'ın şimdiki karısı

ASLI: Mehmet'in karısı

NİLÜFER: Oktay'ın ilk karısı

GAMZE: Oktay ile Nilüfer'in kızları

SERDAR: Sonradan zengin olmuş deri fabrikası sahibi

FATOŞ: Derici Serdar'ın eşi

FATİH: Serdar'ın fabrikadaki en yakın adamı ve gorili

BERNA: Serdar'ın sekreteri

BILLY: Modacı, Demet'in en yakın arkadaşı

AHMET: Beyaz eşya dükkânı sahibi

AYŞE: Zeynep'in ablası

ALİCAN: Meral'in oğlu

ARDA: Meral'in üst kat komşusu, avukat

ELÇİN: "Medcezir Dedektiflik Bürosu"nın sekreteri

BÖLÜM 1

Bodrum-Gümüşlük / Mart

Deniz kıyısında bekleyen kalabalık giderek çoğalıyordu. Duyanlar duymayanlara haber vermiş, meraklılar koşarak çakıl taşlarından oluşan sahil şeridinde toplanmaya başlamıştı. Çoğunun yüzünde acıyarak bakan bir ifade vardı. Bazıları yere çömelmiş uzaktaki motorları seyrediyor, dört, beş kişi aralarında konuşuyor, ağzı laf yaptığı belli olan ayağı plastik sandaletli biri, ötekilere konu hakkında bildiklerini biraz abartarak, biraz da kendinden bir şeyler katarak anlatıyordu. Uzun boylu jandarma eri, telsizden konuşurken başını hafifçe sağa sola sallayarak merakla kendini izleyen yüzlere pek de olumlu bir sonuç alınamadığını anlatmaya çalışıyordu.

Gümüşlük köyünün yerlileri, kışın bitip de havaların ısınmaya başladığı bugünlerde sakin geçen hayatlarına aniden düşen böylesi bir olay karşısında biraz heyecanlanmıştı. Herkes bir ağızdan konuşuyordu.

Bir jandarma jipi tozu dumana katarak araçların girmesinin yasak olduğu sahile doğru yaklaşıyordu. Şoförün yanında oturan bir jandarma eri, çevik bir hareketle jipten atlayıp doğruca sahildeki jandarmanın yanına gitti. Aralarında biraz konuştuğundan sonra beraber jipe doğru yürümeye başladılar. Köylülerden biri arkalarından seslendi.

“Ne oldu komutanım, neden gidiyorsunuz?”

Bir süredir orada olan jandarma eri, gerçek bir komutan edasıyla kafasını sorunun geldiği yöne doğru hafifçe çevirip “Bir şey yok, bakıyoruz, hadi siz de dağılın artık.” dedikten sonra çevik bir hareketle jipin arkasına atladı.

Araç tozu dumana katarak sahiliden hızla uzaklaşırken arkasından bakakalan meraklı kalabalık, kendi aralarında konuşmaya başladı.

“Bak gördünüz mü, adamı göz göre göre ölüme terk ettiler.”

“Nerden biliyorsunuz adamı ölüme terk ettiklerini?”

“Yaa, öyle demeyin kaç saattir arıyorlar. Kim dayanır bu soğuga, bu zamanda?”

“Aaa, yook canıım! Geçen sene unuttunuz mu kadını kaç saat sonra kurtardılar. Öldürmeyen Allah öldürmüyor.”

“O zaman aylardan mayıstı. Kadın da kıyıya çok yakındı zaten. Hemen bulunuvermişti. Hem baksanıza denize, nasıl da kabarıyor. Hangi can dayanır buna?”

Başörtüsünü omuzlarına almış bir kadın cırtlak bir sesle ve Ege şivesiyle ortaya atıverdi sorusunu: “Kimmiş bu adam, bizlerden mi, yerli mi, yoksa garı kız uğruna evdeki karuyu, çoluğu enciği bırakıp buralara kaçcan böyyük şeerli bir pezemenk mi?”

Daha önce diğerlerine bildik bilmedik, yalan yanlış bir şeyler söyleyen plastik sandaletli adam hemen kadına döndü. “Yok be Zeliha ana. Durum hiç de öyle değilmiş. Dediklerine göre bunlar iki erkek arkadaşmış. Tekneyle açılmışlar denize, hava birden patlamış, sonra aniden biri denize düşmüş. Teknede kalan adam arkadaşına yardım etmeye çalışmış, ama yooo nerdeee, nafile çabalamış, neden sonra onu teknede bulmuşlar. Dünden beri de denize düşen adamcağızı arıyorlarmış, ama bulamamışlar. Aha gördün işte! Çekip gittiler, artık aramaları kesmişlerdir. Gitti adamcağız. Kurtulan da hastanedeymiş, amma bence iflah olmaz artık.” dedi.

Plastik sandaletli adam tüm bunları garip el kol hareketleriyle ve ağzından tükürükler saçarak bir çırpıda söyledikten sonra yanındaki avenesine biraz daha yaklaştı ve gevşek bir gülümsemeyle “Baksanıza yapacak bir şey yok, hadi kaveye gidip taş oynayalım mı?” diye sordu.

* * *

Hemşire, nöbetin bitmesine ne kadar süre kaldığını öğrenmek için bir kez daha saatine baktı. Sehpanın üzerindeki ilaç tepsisi-

ni eline aldı, sonra üzerinde delikler bulunan yüksek, poliüretan tabanlı beyaz terliklerini sürüye sürüye hastane koridorunda yürümeye başladı. Hasta odasının kapısının önüne geldiğinde sırf laf olsun diye kapıyı hafifçe tıklattı. Yüzüne sahte bir gülümseme bile yerleştirmeden kapıyı açıp içeri girdi. Burası, tek kişilik lüks bir hasta odasıydı. Yatakta yarı baygın bir adam yatıyordu. Henüz uykuya dalmış gibi görünüyordu. Yüzündeki çizgiler belli belirsizdi.

“İlaç saati geldi. Şekerini de ölçmemiz gerekiyor.” dedi hemşire.

Hasta adam, hemşirenin tok ama kararlı sesi karşısında birden irkiliverdi. Yatağından başını zorlukla kaldırmaya çalıştı. Yarı uykulu gözlerle etrafına baktı. Nerede olduğunu anlaması için biraz zaman geçmesi gerekiyordu. Hemşireyi fark ettiğinde dudaklarını yarı aralayarak, zorlukla “Arkadaşım bulundu mu?” diyebildi.

Hemşire, adamın ne sorduğuna aldırış etmeden elinde tuttuğu ilaç tepsisini hasta yatağının baş ucunda duran komodinin üstüne koydu. Adamın yanına sokularak orta parmağını eline aldı, alkole temizledi. Kaleme benzeyen delici bir aletle dokunup kan akmasını sağladıktan sonra o kanı elindeki küçük şeride sürdü. Ardından o şeridi bir alete taktı. Beklerken tepsideki ilaç kutusundan iki tablet alıp bir bardak suyla beraber hastaya uzattı. Adam bir kez daha “Hemşiranım, haberiniz var mı, bulundu mu arkadaşım?” diye sordu.

“Sen şimdi dinlenmene bak. Er ya da geç nasılsa bulacaklar arkadaşını, iç bakiim ilacını, bir de ateşine bakalım. Şekerin normale dönüyor. Dünden beri çok indi çıktı.”

O sırada odaya iki polis memuruyla bir doktor girdi. Yataktaki adam endişeli gözlerle polislere baktı.

“Ne oldu, buldunuz mu, öldü mü yoksa?” dedi. Çaresizliği her hâlimden belli oluyordu.

Doktor, hemşireye başıyla dışarı çıkmasını işaret ettikten sonra hastanın yanına geldi. “Kendinizi fazla yormayın, çok ağır bir travma geçirdiniz. Komiserim size bir iki soru sormak istiyor. Eğer kendinizi kötü hissederseniz konuşmak zorunda değilsiniz. Bu arada hemen belirteyim Allah’tan boynunuza SOS kolyesi takmışsınız, yoksa şeker hastası olduğunuzu fark etmekte gecikebilirdik.” dedi.

Bu kolyeyi son zamanlarda karısının ısrarı üzerine takıyordu. SOS kolyesi, içine katlanarak koyulan kâğıtta özel bir hastalığın olduğunu belirten yuvarlak bir kolyeydi. Bu kolyenin ne olduğunu herkes anlamasa da tüm doktorlar bilirdi. Özellikle şeker ve kalp hastaları için çok yararlı bir kolyeydi. O da şeker hastası olduğunu, hangi insülini ne kadar kullanacağını belirten yazıyı küçük bir kâğıda yazmış, akordeon şeklinde katladıktan sonra da kolyesinin içine koymuştu.

Kaza sonrası teknesiyle zar zor kıyıya yanaştığında baygın durumdaydı. Onu kıyıda bulan Bodrumlu tekneciler hemen hastaneyi aramış, gelen ambulans personeli de SOS kolyesini açıp şeker hastası olduğunu öğrenmişti.

Adam yatakta biraz doğrulmaya çalışırken “Memur Beyler ne isterse sorabilir. Yeter ki can dostum bulunsun. Tek isteğim bu.” dedi.

Komiser’in yanından ayrılan genç bir polis memuru, bir sandalye alıp hasta yatağının yanındaki masaya yanaştırdı. Elindeki çantadan bir daktilo çıkartıp masanın üzerine koydu, aralarına karbon yerleştirdiği beş yaprak kâğıdı daktiloya taktıktan sonra sandalyeye oturdu. Yatağın ayakucunda dikilmiş olan Komiser, adama bakıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra içini çekti. “Bakın,” dedi. “Bu resmî bir soruşturma değil, sadece neler olup bittiğini bilmek istiyoruz. O nedenle kısa ve basit bir rapor yazacağız. Doktor Bey’in de dediği gibi, eğer kendinizi yorgun, bitkin hissederseniz hemen ara veririz ya da keseriz.”

Yüzüne acı bir gülümseme yayılan hasta adam, alçak sesle “Ne isterseniz sorabilirsiniz.” dedi.

Bu arada genç polis, profesyonel bir beceriyle on parmağıyla daktilonun tuşlarına süratle vurarak raporun ilk paragrafını yazmaya başlamıştı. Raporun nerede yazıldığına dair bir iki gerekli ön bilgiyi kâğıda aktardıktan sonra kafasını kaldırıp yataktaki adama baktı.

“Adınız, soyadınız, doğum tarihi ve yeri, daimi adresiniz, işiniz?”

Adam bir an duraksadı. Yattığı yerden doğrulur gibi yaptı.

“Bakın Memur Bey, sorularınızı anlayışla karşılıyorum, ama en yakın arkadaşım ve iş ortağımdan hâlâ bir haber alamadım,” dedi

titrek bir sesle. Gözlerini kırptırdı. “Lütfen bana önce bir bilgi verin. Aramalar nasıl gidiyor, bulamadılar mı yoksa? Kötü bir haber var da, bana mı söylemiyorsunuz?” diye devam etti.

Yatağın ayakucunda duran yaşlı Komiser, bir eliyle beyaz bıyıklarını sıvazlarken kafasını önüne eğdi. “Henüz bulunamadı, Sahil Güvenlik hem denizden hem de havadan arıyor, ama doğrusunu sorarsanız pek umut yok, derim. Bir haber alır almaz bize bildirecekler. Şimdi isterseniz işimize dönelim. Lütfen sorulara cevap verin.” dedi.

Hasta adam gözlerini kapatıp içini çekti, sıkıntıyla soruları cevaplamaya başladı.

“Adım, Oktay Esen. 1961 Elazığ doğumluyum. İstanbul’da oturuyorum. İş adamıyım.”

“Oktay Esen, bize kısaca dün neler olduğunu anlatır mısınız?”

“En yakın arkadaşım ve iş ortağım Mehmet’le her zamanki gibi tekneyle denize açıldık.”

“Nasıl her zamanki gibi, sürekli tekneyle mi gezersiniz? Tekne kime ait?”

“Mehmet’le, çok stresli bir iş ortamında çalışıyoruz. Biz tekstilciyiz. Çoğunlukla ayda bir, hafta sonları buraya, Bodrum’a gelir, tekneyle koyları dolaşır, enerji depolayıp İstanbul’a döneriz. Tekne ikimizin, daha doğrusu şirketin. Bazen ailelerimizle de geliriz.”

“Evli misiniz?”

Komiser soruları soruyor, genç polis de cevapları hızlı bir biçimde yazıyordu.

“Evliyim. Evet, evliyim... Bi dakka...” dedi soğuk bir sesle. “Bu sorulara bir anlam veremiyorum. Ne demek oluyor şimdi bu sorular?”

Hâlâ yatağın ayakucunda dikilen Komiser, “Bunlar rutin sorular. Biz sadece neler olduğunu anlamak ve size yardımcı olmak istiyoruz. Dünden beri sizinle konuşmaya çalıştık ama doktorunuz, saatlerce denizde kaldığınız için korkudan ağır bir şok geçirdiğinizi, konuşamayacağınızı söyleyince bekledik.” dedi.

Komiser bir süre sustu. Hasta adamdan bir karşılık gelmeyince yeniden konuşmaya başladı. “İstanbul Emniyeti’yle temasa geçip

üstünüzdeki kimlikte yazılı adrese haber yollattık, sanırım eşiniz buraya gelmek üzere yola çıkmış. Yani eşinizin buraya geldiğinizden haberi oldu. İnşallah başınız ağrımaz.”

Oktaý, gözlerini polisten ayıramıyordu. Öfkelendiğı belliydi. Bir an için öfkesi, kendini biraz olsun iyi hissetmesine neden olmuştu. Öfkesini gizlemek için önce sırtır gibi yaptı. Gülecekti, ama birden midesi bulanmaya başladı. Mecali yoktu. Yine de yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmeye niyetlendi. Komiser’e bakarak “Şimdi anladım, siz bizi Bodrum’a karılarından gizli zamparalık yapmaya gelmiş İstanbullu iki kiro iş adamı mı sandınız?”

Komiser, öyle değil mi, der gibi bir kaşını hafifçe kaldırdı.

Oktaý “Yooo, yooo, yok öyle bir şey Komiserim. Bizim o taraklarda bezimiz olmaz,” diyerek konuya açıklık getirdi.

Oktaý’ın başından iki evlilik geçmişti. Gerçi ilk karısıyla birlikteyken ufak tefek çılgınlıklar yaşamıştı, ama bunlar ciddiye alınacak ilişkiler değildi. En nihayetinde küçük heyecanlar denecek türden kaçamaklardı. Ta ki Demet’le tanışana kadar.

İki yıl önceydi. Bodrum’a geldiğı bir hafta sonunda karşılaşmıştı onunla. Öylesine etkilenmişti ki güzelliğinden, neye uğradığını şaşırmış, aşk bacadı bir anda sarıvermişti. Barlar Sokağı’nda hemen yanlarındaki masada görmüştü ilk kez onu. Demet arkadaşlarıyla eğleniyordu. Gözü takılmıştı birden. Nasıl takılmasını ki! Gazetelerden birinin açtığı güzellik yarışmasında ipi göğüsleyip birinci seçilmiş, ardından da kâğıt bebeklerin en aranılanlarından biri olmuştu. Karşısındaydı işte, hem de bütün çekiciliğı, endamı ve incecik vücudu, kuğu gibi boynu ve kıpkızıl saçları sayesinde her girdiğı ortamda bakışları üzerine çeken güzelliğıyle. O gece bir biçimde masalarına kendini kabul ettirmiş, oradan buradan derken sohbet sabaha kadar sürmüştü. İstanbul’a döndüklerinde ilk işi toptancılarına verecekleri küçük ekspozisyon mankenleri arasına Demet’i de eklemek olmuştu. Böylece biraz daha yakınlaşmışlardı. Ortağı Mehmet, önceleri buna karşı çıkmıştı, çünkü sonuçta yapacakları basit bir gösteriydi; yeni sezon koleksiyonunu toptancılara tanıtacaklardı. Birinci sınıf manken kullanmalarına

ne gerek vardı ki... Demet'in maliyeti şirkete çok yüksek olacaktı. Oysa Demet'in asıl maliyeti, daha sonra Oktay'ın ilk eşi Nilüfer'den boşanması ve ailesinin dağılması kadar büyük olacaktı!

Oktay'ın aklından geçenleri elbette Komiser'in hissetmesi mümkün değildi, yine de Komiser'in bakışlarındaki tuhaf soğukluk içinin ürpermesine neden olmuştu. Yüzüne yapışan gülümsemeden bir an önce kurtulması gerekiyordu.

Sert bakışlarını polise dikerek "Peki, Mehmet'in ailesine de haber verildi mi?" diye sordu.

Komiser, Oktay'ın öfkeli bakışlarına aldırmaz görünerek, sa-
kince başını "evet" anlamında salladı ve "Oktay Bey devam edelim
lütfen, nerede kalmıştık?" diye sordu.

Oktay, "Komiserim gerçekten çok yoruldum, biraz ara verebilir
miyiz?" derken dudakları titremeye başlamıştı.

Komiser "Anlıyorum," dedi ama ara vermek niyetinde görün-
müyordu. "Biraz daha devam edelim isterseniz. Belki can dostu-
nuza bir faydası olur, değil mi?"

"Peki, ama ne olur kısa olsun."

Doktor, olanı biteni pürdikkat izliyordu. Hastanın giderek yo-
rulduğunu anlamıştı. Sirtını yasladığı duvardan güç alarak bede-
nini öne doğru esnetti. Komiser'in yanına gelerek, "Sanırım has-
tamız yoruldu. Ara versek iyi olur." dedi.

"Son bir iki soru daha. Az önce 'Hafta sonları ortağımınla denize
açılırız.' dediniz, ama dün hafta sonu değildi, aksine hafta ortası,
yani çarşambaydı."

"Genelde hafta sonları.' dedim. Bu sefer hafta sonunu biraz
uzatalım demiştik. Malum Bodrum'a bahar geldi, biz de İstan-
bul'un kışından sıkılmıştık."

"Buraya ne zaman ve neyle geldiniz? Uçakla mı, arabayla mı?"

"Dün sabah uçakla geldik, havayı güzel görünce de hemen de-
nize açıldık. Başlangıçta her şey çok keyifliydi. Hemen biralarımı-
zı açtık, temiz havayı ciğerlerimize doldurmaya başladık. Sonra
birden hava simsiyah oldu. Deniz patladı, ne olduğunu anlayama-
dık, dalgalar korkunçtu. Mehmet dışarda güvertedeydi. Birden
tehlikede olduğumuzu anladım. Hemen içeri girip can yelekləri-